

В'ячеслав РОМАНОВСЬКИЙ – поет, журналіст, член НСПУ та НСЖУ, голова Творчої асоціації літераторів “Слобожанщина”.

Народився 5 вересня 1947 року в селищі Войковському Донецької області. Дитинство та шкільні роки минули на Харківщині, в селі Піски Радьківські. Закінчив філологічний факультет Харківського державного університету, вчителював, понад три десятиліття віддав журналістській праці.

Перші вірші опублікував в Ізюмській міськрайонній газеті 19 травня 1964 року. Відтоді друкувався в періодиці, літературних часописах, видав 12 поетичних збірок. Лауреат муніципальної премії імені Олександра Олеся (2002) та літературної премії імені Василя Мисика (2008). Живе в Харкові.

ДЕ ТИ, ЛАСКАВКО, ОЗОВИСЬ?

* * *

Зиркнеш очима – і ніжним обпалиш огнем,
Дух перехопить, і груди одізвуться гулко.
Може, удвох і кохання сліпе наженем,
Може, підтрима воно, наче серце пігулка?

Ганю себе: погляд-хміль одвести не зумів
І спокусився, бо надто принадна спокуса.
Та за плечима багато і мало в сумі,
Чуб засріблвся, посивіли скроні і вуса.

Чому ж наснага душевна така молода,
Прагне польоту, п'яного чуття, високості?
Юна любов на моєму плечі одрида,
Тихо зітхне і попроситься знову у гості...

* * *

Подаленішало село,
Згубилося межі роками.
Там, де течуть Оскіл і Псло,
У землю вріс могутній камінь.
Усе нагадує: звідкіль
Пішли у світ і що забули...
Час одчайдушний і швидкий,
А кожен день – огрому вулик –
Не відпускають і ведуть
У клопоті, життєвім русі,
І невловимі, наче ртуть...
А я зізнатися боюся,
Що серце кличе до ріки,
Де похилилась отча хата,
Де чебрецеві долівки
І місяця зоря щербата...

НАСНИЛОСЯ...

Ніч обняла мене жоною,
Надійно вкрила пеленою,
Та не приспала. Навпаки,
Щось шепотіла про роки,
Про всі гріхи мої, заслуги...
А потім піснею за лугом
Кудись вела мене, вела.
І на околиці села
Мене в чоло поцілувала
(Ну, зовсім, як дружина Алла),
Щоки торкнулася... затим
Один туман був, може, дим
І ранок росяний, і стежка
У дивоцвіті, мов мережка.
Назустріч син, а з ним онук
Ішли усміхнені із лук.
І щасливіших у ці миті
Ще не було на білім світі.

ТВОЄ ІМ'Я

Твоє ім'я – то музика натхненна:
Звучить органно, тішить, обійма.
Промовлю лиш – і, знаю достеменно,
Засяє щось між нами обома.

Твоє ім'я не голос – серце ніжить,
Співає, як осанну до небес.
У Харкові, Нью-Йорку чи Парижі
Ніжнішого ім'я не назовеш.

Трима-веде, мов прапор проти бурі.
Із ним давно розвеснено живу.
Принишкили біди. Навіть будні хмури
Завіялись за хмару грозову.

Ім'я віншую... Та воно без тебе –
Зчужіла і холодна мішура,
Враз розгубило-розтопило трепет,
І не світає радо, й не вмира,

Лише блищить...

Але з тобою – свято,
Але з тобою – зоряний політ,
Нестримно-одчайдушний, заповзятий
Із наших літ, ласкавка, з наших літ...

* * *

І добре, і лихе не стерти,
Що нажили мої роки.
Шелеснуть радо очерети,
Коли вернуся до ріки.

Напівзабуте збудить пам'ять,
У дні травневі погука,
Де вчилася обнімать і бавить
Твоя розчулена рука.

Де поцілунками хмільними
Нас спокушали вечори,
І зорі вагітніли ними,
Лиш споглядаючи згори

На трепет і слова гарячі...
Де ж ти, ласкавка, озовись?
Та лише дощиком заплаче
Всезнаюча безсмертна вись.

* * *

Малинові передзвони,
Музика небес луна:
І світлішають ікони,
І тепліша далина.

Очищає душу благо,
І любов'ю ожива
У сумирності відвага
І молитвенні слова.

А псалом із передзвонів
Вже пливе довкіл, увись.
Щоб в божественнім полоні
Слухав кожен і моливсь.
Слухав кожен і моливсь...

* * *

Зухвала любове, кого виглядаєш із літ,
Кому відчайдушно свої розставляєш тенета?
Як вітер травневий, ширя твій п'яний зореліт –
Причалів багато, а гавань принадна в поета.

Він час не змарнує і пристрасть по вінця налле,
І зорями-квітами встеле розпахчене ложе.
Цілунки розсипле, немов діаманти з колье,
Схвилює ласкавку і зніме хистку загорожу.

Зухвала любове, прошу, ти лише не спіши
Із трепету-виру свої забирають обладунки,
Залишся довіку чи сяйво хоча б залиши
Та чарку безсмертну любовного юного трунку.

* * *

Весняна ява – диво із казок:
Сьогодні вранці спалахнув бузок!

Духмяним цвітом огорнув огром,
А ще – любов'ю, радістю, добром.

Ліловий чар... У ньому я і ти,
У ньому заколисані світи...

Зворушує, милує, звеселя
Вогнем бузковим лагідна земля.

ДИВО

Я все життя чекав на диво,
А диво те в мені жило –
Не чудернацьке й горделиве,
А рідне й тепле, як село.

Рукою шкарубкою неньки,
Очима синіми жони
Воно сіяло помаленьку
Аж до моєї сивини.

Не випиналося, не бгало
Моїх неоковирних фраз,
Але завжди перемагало
Мої старання кожен раз.

Таке звичайне й незбагненне,
Як блисла в мороці свіча,
Так притулилося до мене,
Що вже його й не помічав...

9.02.2012

У ЗИМОВОМУ ЛІСІ

Тут тиша сплячку стереже
Дерев зимових у діброві.
Сніги куцям по самі брови,
Бо ті, пробачте, в негліже
І ще чекають на обнови.

Незрушні велети-дуби
Байдужі з осені, в дрімоті,
Стоять, як новобранці в роті.
У їх думках дощі, гриби
І жолудевий сміх в осоті.

Лиш чорне й біле доокіл –
Пейзаж холодний і похмурий.
Одлякують дубові мури,
За ними десь ріка Оскіл,
У кризі вся і кучугурі.

Здається вічною зима.
І ми в полоні чи в облозі
Позамерзали б на морозі,
Коли б не тішили дива
Синичкою у верболозі...
21.03.2012

* * *

Мов сльоза насторожена просинь.
Облітає журбою багрянє.
Осенію, вростаючи в осінь,
Зачіпаю невидиму грань,
За якою життя відбулося...

А дорога (тепер вже стежина)
Ще замріяно дивиться вдаль:
– Де ти диво-гора? Де вершина?
Лиш калюжі блищать, як емаль,
Лиш усохлі осот, конюшина...

Та старезна верба коло ставу,
Що мої пантрувала роки
І надію гойда золотаву,
Наче внука свого, залюбки,
І скрипить, і зітха без угаву...
18.03.2012

* * *

Не зовеш, ачей забула:
Дні минули весняні,
І надієчка сутула
Вже давно не на коні.

І тривожить ока просинь
То волога, то туман.
Дуже жаль, що пізня осінь –
Найпечальніша з оман.

Правда, сонечко ще гріє,
І душа зліта увись,
І не стерлись крила в мрії...
Все, як в юності, колись...
20.04.2012

ПРИБЛУДА

На вулиці мороз і сніг,
Зима замети нагребла.
Приблуда лащить до ніг,
Собаці хочеться тепла.

Бо холод з голодом обсів –
Тремтить і в очі загляда...
А стільки їх, бездомних псів,
І з усіма – біда, біда...

Похнюпивсь, одійшов убик,
Можливо, допоможе хтось.

Короткий злий собачий вік,
Як без хазяїв довелось...

Йому б хоч кісточку й хлібця –
І знову б вірив у людей.
Як Божий дар шкоринка ця,
Виля хвостом, назустріч йде...
5.05.2012

ЯБЛУНЯ ОКСАНИ ШАЛАК

У сьайві яблуні, у цвіті –
Все найпрекрасніше на світі.
Бо кожна квіточка її –
Дитя великої сім'ї,
Яке спалахує в надії,
Тріпоче трепетно...
Й бджола
Цілує устоськи, радіє,
Що знову гулом ожила
Квітуча яблуня, травнева.
О пелюсткова любя мла,
Пречисті в тяжі і дерева!
4.05.2012

* * *

Твоя любов, як пташка дика...
Моя ж – незграбна і велика –
Тебе лякає...
Та до тебе
Я прихилю і долю, й небо,
Аби у парі, не нарізно...
Заглянеш в очі ніжно-ніжно
І віддзеркалиться душа:
У ній з тобою я – пташа...
22.03.2012

* * *

Світанкове безголосся.
Ми – одні, одні, одні...
Чебрецем твоє волосся
Пахне солодко мені.

Наш курінь серед баштану,
Все довкола в кавунах...
– Перестань!
– Не перестану,
Бо кохатиму і в снах...

Наче жар, гарячі губи.
І хмелять, хмелять слова,
А пестливо-ніжне “Любий!”
Дивним сьайвом облива.

Гарно нам у щедрім літі
У кохання на крилі
Вдвох і мріяти, і мліти,
Просто жити на землі...
22.04.2012